

“ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-616

Απόκομια **ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ**

27. ΜΑΡ. 1927

Χρονολογία

ΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΜΑΣ

‘Η Πάπισσα ‘Ιωάννα

Μία νέα πού έγινε ...Πάπας!

ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΕΜΜ. ΡΟΪΔΗ
ΔΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΑΦΩΡΙΣΘΗ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ

170N

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

‘Απέραντη σιγή ειχεν άπλωθη στο παπικό μέγαρο τήν νύχτα εκείνη. ‘Εκτός από τὸ μονότονο παράπονο τῆς κουκουβάγιας καὶ τὸ ξεψυχισμένον κτύπημα τῶν ρολογιῶν, κανένας ἄλλος κρότος. Ξαφνικά ἕνα θρόνισμα ἔλαστρο, σάν πέταγμα νυκτερινοῦ πουλιοῦ ἢ σάν περπάτημα νεαροῦ δεσποινίδος ποῦ πηγαίνει σὸ πρῶτό της ραντεβού καὶ φοβέται κτην κερθηνικὴν ἤχων τῶν σινδαιῶν τῆς, ἀκούστηκε ἐπὶ παράθυρο τοῦ θαλάμου. Ἡ πόρτα ἀνοίξε χωρὶς τὸν ἐλάχιστο θόρυβο, σάν νά τὴν ἔσπρωχνεν ἄυλο φύσημα καὶ τὸ «φάντασμα» βαδίζοντας στὴν ἄκρη τῶν ποδῶν τοῦ ἐπλησίασε πρὸς τὸ κρεβάτι. Ὁ Φλώρος ἔνοιωσε τὸ ποικάμισό του νά βρέχεται μὲ ψυχρὸν ἰδρῶτα. Τὸ σκοτάδι ἐμεγάλανε τὸν τρόπο του. Τὸ «φάντασμα» μὲλις διεκρίνετο σὸ σπινθέρημα τῆς θερμάστρας, ἢ ὅποια τρεμόδυνε, σάν λευκὸ «ἀμφίβολο» σύννεφο. Σιγά σιγά ἔφθασε μπρὸς τὸ κρεβάτι τοῦ ξανθοῦ ἐφήβου.

Τὸ σύννεφο, τὸ «φάντασμα», ὁ βρυκόλακας, ἢ Ἰωάννα τέλος πάντων, στάθηκε κοντὰ σὸ κρεβάτι καὶ «ἐνθαρρυνομένη ὑπὸ τῆς ἀκινήσιας τοῦ νεανίσκου, ἤρχισε νά λείχη διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων τὰς παρειὰς τοῦ ἀπηγορευμένου ἐκείνου καρπού, ὃν δὲν ἐτόλμα νά δαγκάσῃ».

Τὸ θερμὸ ἐκεῖνο ἄγγιγμα σταμάτησε τὸ ρίγος τοῦ κυκλοφοροῦσε σὸ αἷμα τοῦ Φλώρου. Ξαναμμένος ἄπλωσε τὰ χέρια του γιὰ νά πιάσῃ τὸ «φάντασμα», τὸ ὅποιον μὲλις πρόφθασε νά ξεψυγή. Στὰ χέρια τοῦ νέου ὅμως ἔμεινε τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ λευκὸ ποικάμισο καὶ πέντε χρυσῆς τρίχες.

‘Αλλὰ ὁ Φλώρος δὲν μπορούσε νά ἀρκεσθῇ σὲ τέτοια μόνο λάφυρα. Τὸ αἷμα τοῦ ἔβραζεν ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὰ πόδια του φτερῶτὰ κυνηγοῦσαν τὴν νυκτερινὴ ὄπτασι. Δυὸ-τρεῖς φορές ἔκαναν τὸν γύρο τοῦ θαλάμου ἕως ὅτου τὸ «φάντασμα» μπλέχτηκε σὶς ριπτυχῆς τοῦ σχισμένου του ναυτικοῦ κι’ ἔπεσεν ἐπάνω σὸ χαλί, κάτω ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο.

‘Ο Φλώρος ἄπλωσε καὶ πάλι τὸ χέρι. ‘Αντὶ ὅμως νά πιάσῃ «εὐστὰ, σκόληκας, σαπρίαν ἢ ἄλλα τοιαῦτα κλασσικὰ κοσμημάτων βρυκολάκων», τὸ χέρι του ἐχάιδεψε τὴν θερμὴ καὶ λία ἐπιδερμίδα, ἢ ὅποια φαινόντανε «ὡς θήκη εἰς ζῶσαν καὶ πάλλουσαν καρδίαν». Χωρὶς νά χάσῃ καιρὸν ἄπλωσε καὶ τὸ ἄλλο χέρι.

‘Αλλὰ κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμήν προκούσασα ὅπισθεν νέφους ἢ σελήνην ἔλαμψε πασιφανῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ γυμνοῦ στήθους τοῦ ἁγιατοῦ Πάπα Ἰωάννου τοῦ ὀγδόου.

**

‘Η πρώτη τρυφερὰ σκηνὴ τοῦ θηλυκοῦ Πάπα μὲ τὸν ὠραῖο θαλαμηπόλο του, σωματὰ ἔδω. Ὁ Ροῖδης ἀποφεύγει νά δώσῃ τὴν συνέχεια. Ὅχι ἐπειδὴ αἰσθάνεται τὶς δυνάμεις του ἀνεπαρκεῖς γιὰ νά περιγράψῃ ὅσα ἔγιναν κάτω ἀπὸ τὸ φεγγαροφωτισμένον παράθυρο. Κάθε ἄλλο. Οἱ λόγοι τῆς «ἀποχῆς» εἶνε ἐντέλως διαφορετικοί. «Ἐνταῦθα, ἀναγνώστὰ μου,—γράφει—ἡδύναμην, ἂν ἤθελον, νά δανεισθῶ παρὰ τοῦ ἀββά Κάστη, τοῦ πανοσιωτάτου Πούλικη, τοῦ αἰδεσιμωτάτου Ραβελαι ἢ ἄλλου σεμνοῦ ἱερέως ὀλίγην ἀισχρολογίαν, ἵνα δι’ αὐτῆς λιπῶν ὀπωσοῦν τὴν διήγησιν μου, ἥτις κινδυνεύει νά κατατηθῇ ξηρὰ ὡς ἡ συκὴ τοῦ Εὐαγγελίου· ἀλλ’ οὔτε θεολόγος οὔτε ἱερεὺς οὔδὲ κἀν διάκονος ἀκόμη, ἀμφιβάλλω ἂν ἔχω τὸ δικαίωμα νά ρυπάνω τὰς χεῖράς μου καὶ τὰς ἀκοάς σου». Καὶ ἐνῶ ἔξηγεί τὰ αἷτια διὰ τὰ ὅποια σιωπᾷ, καθορίζει ὅμως σαφέστατα ἕως ποῦ ἔφθασαν αἱ σχέσεις τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ Φλώρου.

‘Εγὼ γράφων ἀληθῆ ἱστορίαν ἀναγκάζομαι ἐκὼν ἄκων νά ὀμολογήσω ὅτι μεταξὺ τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ Φλώρου τοσοῦτον ἐπροχώρησαν τὰ πράγματα, μετὰ τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις, ὥστε αἱ παρειὰ τῆς Παναγίας, ἦν ἐλησμόνησαν νά σκεπάσωσιν, ἔγιναν ἔρυθραι ἐκ τῆς ἀισχύνης, αἱ τοῦ ‘Αγ. Πέτρου κίτρινα ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ἢ ἐκὼν τοῦ Ἐσταυρωμένου κατέπεσε καὶ ἔθραύσθη, ὃ δὲ προστάτης ‘Αγγελος τοῦ Πάπα Ἰωάννου Η’, ὅστις δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐννοήσῃ ὅτι ὁ κλειδοῦχος τοῦ παραδείσου ἦτο γυνή, ἀπέπητῃ εἰς οὐρανὸν σκιαζὼν τὸ πρόσωπον διὰ τὸν περὺ γαν. Ἐν ἧτὸ ἡμέρα, ὅτε διεπράττετο τὸ ἀνοσιούργημα ἐκεῖνο, ἤθελε συμβῆ ἀναμφίβολως καὶ ἐκλειψῆς ἡλίου· ἀλλ’ ἐπειδὴ ἦτο νύξ βαθεῖα, μόνην τὴν σελήνην ἡδυνήθησαν νά παραστήσωσιν ἡμῖν οἱ φιλαλήθεις χρονογράφοι σκιαζομένην ὑπὸ αἱματοβαφοῦς νεφέλης. Κατ’ ἄλλους πάλιν τὸ θαῦμα ἀνεβλήθη μέχρι τῆς ἐπιούσης πρωίας, καθ’ ἣν μᾶτην ἐπερίμενον οἱ κάτοικοι τῆς αἰωνίου πόλεως τὸ ἔστρον τῆς ἡμέρας, ὥστε ἡ νύξ ἐκείνη ὑπῆρξε τριπλῆ